

predsednikom vred odurno udarili po posl. Kalanu, oziroma po celi stranki. Brez dvoma je bil ta besen napad izbruh maščevanja, ker so se Nemci čutili osamljene, odkar so njih slovenski zavezniki sklenili spravo in se od njih ločili. No, napad je škodoval le napadovalec samim. Deželni zbor je poslal adresu na cesarja povodom njega petdesetletnice vladanja. Adresa je bila bistveno podobna onemu načrtu adrese, kakoršnega je stavila katoliška narodna stranka. Potrdili so jo soglasno vsi slovenski poslanci brez Nemcev, oni del pa, ki ne govori o narodnem vprašanju, sprejela in odobrila je tudi nemška manjšina.

V društvenem gibanju se je naredil jako važen korak naprej. Dne 17. marcija je imelo novo društvo »Gospodarska zveza« v Ljubljani svoj ustanovni shod pod vodstvom državnega poslanca dr. Šusteršiča. Zastopana so bila skoro vsa društva z dežele, katera je s sličnim smotrom ustanovila katoliška stranka. Sešlo se je tudi jako veliko gospodarjev z vseh strani. Zanimanje za novo društvo je jako veliko; dal Bog jednako srečnih in veselih uspehov! Taka »Gospodarska zveza« je v sedanjih razmerah neobhodno potrebna. Kakor so si delavska društva postavila središče in ognjišče v delavski zvezi, tako bo nova gospodarska zveza središče raznovrstnim društvom, ki so se ustanovila v prid in prospeh slovenskega gospodarstva.

Da stojimo Slovenci na Kranjskem v gmotnem oziru še vedno na jako rahlih nogah, pokazalo se je prav očitno pri najnovejših volitvah članov v cenilne komisije. V Ljubljani je izvoljenih polovica Slovencev in polovica Nemcev; vlada sama imenuje še šest članov. Dvomiti pa smemo, bo-li razdelila ta mesta nepristransko za narodno stranko. Tudi na Gorenjskem v radovljskem okraju so postavili Nemci svoje može; ostali so sicer v manjšini, a vendar so njih kandidati šteli precej veliko glasov. To so sadovi neprestanega prepira med obema slovenskima strankama, ki koristijo le našim skupnim narodnim sovražnikom. Dokler Slovenci v gmotnem oziru ne postanemo samostojni in dokler z denarjem ne bomo znali prav ravnati, dotlej tudi duševna samostojnost ne bo imela trdnih tal in nam ne bo mogla prinašati potrebnih in zaželjenih uspehov. Tudi v tem pogledu nam velja izrek: »Primum vivere, dein philosophari!« Najprej živeti, potem modrovati.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetli cesar so odredili, da jih bo nadvojvoda Franc Ferdinand, naš bodoči cesar, v nekaterih važnih vojaških in civilnih rečeh zastopal. — Skupni ministerski svet je sklenil, da se bojno brodovje pomnoži, kar bo stalo 55 milijonov. Kje jih bomo le vzeli? — Državni zbor se zopet snide dne 20. aprila, delegacije pa v Budapešti dne 9. maja.

Češko. Liberalnemu poslancu dr. Zdenku Schückerju so v Hebu oni večer napravili Schönererjanci mačkinjo godbo; tudi ženske so pomagale. — Češki državni poslanci bodo o praznikih sklicali več volilskih shodov.

Gališko. Cesarski namestnik, knez Sanguszko, je odstopil in njegovim naslednikom je imenovan grof Pininski, dozda državni poslanec in zvest zagovornik verske šole.

Štajarsko. V graški stolnici je bil 16 dnij sv. misijon, izvrstno obiskan. — V Gradcu na Rosenbrgu so oni dan vsadili spet Bismarkov hrast. Tudi v graški okolici se vedno bolj širi Bismarkovo češčenje. Žalostno! — Oni večer je graško meščansko društvo nemškimi poslancem priporočalo Wolfovo obstrukcijo.

Koroško. Volilne pravice v celovski mestni zastop še ne bodo kmalu razširili, ker so nedavno nekateri meščani podpisali

polo, na kateri je stalo, naj ostane vse pri starem. — V Molski dolini je okr. glavarstvo prepovedalo sedmine, ker se na njih potratijo po 200—300 gld.

Kranjsko. Predsednik krščansko-slovenske narodne zveze, dr. Ivan Šusteršič, jeden najboljših slov. politikov, se je odpovedal državnemu poslanstvu. Zelo škoda! Vendar pa nas tolaži njegovo zagotovilo, da hoče doma delati z vsemi močmi za prospeh »Gospodarske zveze«.

Primorsko. Glasilo tržaških Slovencev, »Edinost« je dobila te dni lastno tiskarno pod lastno streho ter začela dvakrat na dan izhajati. Bog daj obilo sreče! — V Kobaridu so ustanovili kmetijsko podružnico. Sploh se na Goriškem skoro vsak mesec ustanovi kako gospodarsko društvo.

Dalmatinsko. Italijani so napolnjeni z novimi nadami, odkar je bil italijanski poslanec baron Malfatti vsprejet pri ministerskem predsedniku, grofu Thunu. Ta mu je namreč rekel, da se bode prepričal o resničnosti Malfattijevih besedij. Lahom se pač nikjer ne godi krivica, pač pa so sami najhujši krivičniki.

Vnanje države.

Rim. Oni dan se je 200 Ogrov poklonilo sv. očetu. — Sv. oče so izrazili željo, da bi radi posredovali med Španijo in severoameriškimi Zedinjenimi državami, da se zabrani vojska.

Francosko. Kasacijsko ali najvišje sodišče je zavrglo obsodbo Zolino ter Zolo popolnoma oprostito, ker bi ga moralo tožiti vojno sodišče, ne pa vojni minister. Tako so torej rešili framasoni framasona Zola.

Rusko. Dasi je Rus od Kitajske v najem vzel Port Artur in Ta-lien-van in temu druge vlade niso odločno ugovarjale, vendar se Rus v vzhodni Aziji ne čuti prav varnega ter tja pošlje na francoskih ladjah 20 tisoč vojakov.

Turško. Sultan je izjavil bolgarski vladi, da si ji ni treba bati Turčije. — Rusova bo vendar obveljala in bode poleti grški princ Jurij za kreskega guvernerja umeščen.

Grško. Poslanska zbornica je sprejela zakonski načrt, s katerim se vlada pooblašča, naj najme posojilo, da se bo zadovoljil sultan in odzval popolno vse svoje vojake iz Tesalije.

Špansko. Vlada se z vso močjo pripravlja na vojsko s severoameriškimi Zedinjenimi državami. Španjoli kažejo veliko korajžo za vojsko; morda se zanašajo na francosko pomoč, ter je španska banka dala državi svoji 500 milijonov peset na razpolago.

Azijsko. Angleži so dosegli pri kitajski vladi, da smejo zasesti Vaj-haj-vaj, kakor hitro ga zapuste Japonci. Zdaj pa tudi Francozi gledajo, kje bi mogli kaj odščipniti od velikanske kitajske države.

Cerkvene zadeve.

Sv. misijon v Olimju.

Ni dolgo, kar je praznik norcev minol, namreč pust, in že nam veseli spomladanski praznik svojo častito roko podaja, praznik našega odrešenja, vesela aleluja.

Brezverneži in liberalci, kateri si ne upajo očitno svoje brezbožne veselice obhajati, se od daleč bojijo svetega postnega časa, ali za nas Olimčane, je bil pa letošnji postni čas čas rajskega veselja.

Oskrbeli so nam za vse blaginje posebno vneti g. župnik Jože Kotnik sv. misijon, katerega so vodili neutrudljivi č. g. Jan. Macur, prednik č. lazaristov od Sv. Jožefa pri Celju, s pomočjo enega svojih duhovnih tovarišev in z enim č. o. kapucinom iz Celja. Udeležba sv. misijona je bila obila, ves čas od začetka večera na sv. Jožefa dan do dne 25. marcija.

Domači župljani so se ga pridno udeleževali, kakor tudi sosedni župljani, posebno iz bližnega Podčetrčka, tudi bratje Hrvati so pridno prihajali k pridigam in spovednici. Tudi pustih radovednežev ni manjkalo; v tem so se neki večer posebno odlikovali hčere velikega Nemca, sirom sveta znanega Mošeta v Podčetrčku.

Pridige so bile mične, katere so največ govorili g. Macur. Bog, najboljši Oče, ki nikomur kozarca hladne vode brez plače ne pusti, naj tisočero povrne ves trud na prižnici kakor v spovednici gg. misijonarjem, o. kapucinu, g. župniku Ig. Romu, posebno pa domačemu g. župniku, ki so ta sv. misijon v času sv. velikonočne spovedi oskrbeli! — Bog pa daj, da bi bil ta sv. misijon vsem udeležencem k dušnemu in telesnemu pridru, da bi mogli enkrat vsi skupaj tam v rajski slavi veselo alelujo prepevati, katera se nam tukaj približuje, to želijo vsi iz enega srca udani Olimčani.

Potujmo v Sveto deželo!

»O to potovanje je sila drago!« bo ta ali oni vzdihnil. Res drago je. Kdor se bo letos po veliki noči peljal v Sveto deželo z dunajsko Mihaelovo družbo, bode v I. razredu z vsemi stroški potreboval nad 800 gld., v II. razredu pa nad 500 gld.

Jeruzalemski romarji Mihaelove družbe, vseh je 150, se pod vodstvom kanonika grofa Lippe odpeljejo z Dunaja dne 12. aprila v Trst, odtam z ladjo pet dnij v Egipt in sicer v Aleksandrijo, potem z železnico v Kairo, iz Egipta po ladji v Jafo, odtod z železnico v Jeruzalem, kjer več dnij ostanejo. Potem pojdejo na Galilejsko in v Damask in potem z ladjo mimo Cipra in Krete, zopet domov dne 16. maja.

Sv. oče Leon XIII. so udeležencem tega romanja podelili obilno odpustkov, pa tudi drugim, ki se duhovno tega romanja udeležijo, podelijo enkrat popolni odpustek, ako od dne 12. aprila do dne 16. maja vsak dan molijo na papežev namen ter vsprejmejo zakramenta svete pokore in presv. Rešnjega Telesa. Slovenci, ki ne moremo telesno v Sveto deželo, pojdemo pa tja na duhovni način!

Poljska cerkev na Dunaju.

Neko zapuščeno cerkev, ki je služila v vojaške namene, je daroval presvetli cesar pred nekaterimi leti redovnikom, ki se imenujejo resurekcijonisti, in so večinoma Poljaki. Cerkev je zdaj lepo popravljena in se je dne 1. aprila opravila tam prva slovesna sv. maša.

Navzočih je bilo pri tej slovesnosti mnogo državnih poslancev, tudi nekateri slovenski poslanci so bili navzoči. Lani sem vam naznanil, da imajo Čehi v mnogih cerkvah na Dunaju svojo božjo službo; to velja tudi o Poljaki. Koliko je pa tukaj slovenskih ljudij, ki bi tudi potrebovali, da se njim oznanjuje božja beseda v materinem jeziku! Z.

Gospodarske stvari.

Najvažnija opravila v sadonosniku spomladi.

Mnogo ljudij je, kateri mislijo, da so že vse opravili pri sadnem drevesu, ako so ga vsadili in še morebiti slabo. Temu pa ni tako. Sadno drevo sicer ne zahteva mnogo od sadjarja, ali kar zahteva, to se mu mora dati, in vselej o pravem času, ako hočemo, da nam prospeva in obilo rodi. V sledečih vrstah hočem navesti najvažnija opravila, katera se imajo izvršiti šele spomladi v sadonosniku.

Ako imaš v sadonosniku mlada drevesa, t. j. takšna, katera si še le vsadil pred enim, dvema, tremi ali štirimi leti, poglej spomladi če še kol ravno in trdno stoji in če so drevesa prav h kolu privezana. Se je kol, po

zimi ali že prej nagnil, zravnaj ga; če rahlo stoji, ga trdno postavi, posebno pa pazi, da ti ne sega gori v drevesni koš (krono), ampak samo do koša. Napačno je in za drevo nevarno, če je kol v koš podaljšan, ker se veje ob njem tarejo (drgaajo) in se na tistem mestu narede rane; veje začno na ranah trohneti in se prej ali slej posuše, ali pa dobe tam raka ali kakšno drugo bolezen, vsled katere počasi tudi usahnejo. So se vezi potrgale, vnovič priveži drevo na kol in daj ob deblo in kol položeni vezi podobo 8. Prvih 5—6 let prireži vsako vejico za četrti del njene dolgosti in sicer neposredno nad zdravo brstjo. Pustiš nad brstjo štrcelj, ti rana ne zaceli, ampak štrcelj se zgoraj posuši, ne da bi rana zarastla in štrli od veje preč, kar je grdo gledati. Pri obrezovanju glej na to, da bo veja, katera podaljšuje v košu deblo (veja voditeljica), rasla ravno na kviško; v to svrhu obrezuj tako, da bo stala končno brst pri takšnih vrstah, katerim raste koš le na široko, na notranji strani, pri vrstih pa, kjer silijo veje naravnost na kviško, na zunanji strani.

Če koša prva leta ne pristrižeš, ti spodnje brsti na vejah ne poženo, ampak ostanejo speče; veje imaš na spodnjem delu prazne; ne nastavijo ti nobene cvetne brsti; pač pa se obložijo s cvetnim brstjem, ako si jih prav privezal. Z rezjo pa tudi lahko škoduješ in to takrat, ako preveč veje odrežeš, namreč več, kakor četrti, ali k večjemu tretji del. V tem slučaju poženo popolnise spodnje brsti in dajo dolge, neplodne veje, pa nič plodnega brstja.

Ako je koš pregost, izreži iz njega vse veje, ki se križajo, vse, ki se med seboj tarejo, sploh vse pregosto stoječe veje. Za takšne veje ti nikakor ne sme biti žal, ker le koristiš drevesu in sebi, če jih odstraniš, zato ti bodo druge obilnejše rodile in ti tem lepši in popolnši sad dajale. Včasih se prikažejo na deblu, zlasti spodaj pri tleh dolge in močne mladike (roparji). Le-te se morajo spomlad, če se ni to že poprej zgodilo, vse porezati.

Prstni kup okoli debela popravi vsako pomlad. Presekaj in prerahljaj ga z motiko, napravi ga na novo in mu daj podobo plitve skleda. Priporočam ti tudi, da ga obložiš z gnojem, listjem ali pezdijem, s tem ohraniš prst nad koreninami vlažno. Če zamočiš drevo, ko si napravil prstni kup, z gnojnico, kateri si prilil dvakrat toliko prestane (ne studenčne vode), ti bo to drevo poplačalo z bujno rastjo in večjo rodovitnostjo. Z gnojnico zamakati mladih dreves, posebno po dežu, tudi po leti ne zamudi. Pridneje ko boš zamakal, lepše bo rastlo drevje, obilniše ti bo rodilo in tem popolnise sadje ti bo dalo.

Večjemu mlademu drevju tudi izrezuj koš; a mladik prirezavati ni več treba; koristno pa je prenavljati mu prstni kup in zamakati ga z gnojnico.

S starega sadnega drevja požagaj vse suhe veje, ker so drugim na poti. Da jih boš lažje zasledil, zaznamuj si jih že jeseni, dokler je še listje na drevju. Rano zamaži z blatom, katero si napravil iz ilovice in kravjeka, da ne bo drevo na tistem mestu začelo prhnati. Tudi dupla, ki se morebiti že nahajajo pri starem drevju, zamaži in zamaži z blatom, da ne boče duplo znotraj dalje prhnelo. Takšna stara drevesa pa, katera so že začela pojemati in obnemagovati, poderi in vsadi na njihovo mesto mlada.

Sneg in veter včasih natereta, načesneta ali pa popolnoma odlomita ali odčesneta vejo. Ako je veja samo natrena ali načesnena, priveži jo na vejo voditeljico ali katero drugo močnejšo vejo z vrvi ali trto; debeleje veje tudi lahko pripneš z jarmom (telegami) katerega si naredil iz lesa. Takšne veje se navadno zopet primejo, ako so se dobro zravnale in se je rana skrbno zamazala. Odlomljeno vejo odžagaj pred manjšo stransko vejo, rano pa gladko obreži z ostrim nožem in jo zamaži. Odčesnjeno vejo popolnoma odstrani in rano zamaži. Konec prih.

Sejmi. Dne 12. aprila v Koprivnici, Podčetrku, Vildonu, Ljutomeru, na Ptujski gori in v Šoštanju. Dne 13. aprila v Imenem (za svinje). Dne 14. aprila pri Novi cerkvi, na Bregu pri Ptuj (za svinje) in v Zdolah.

Dopisi.

Iz Vitanja. (Svoji k svojim!) Kako lepo se glasi te geslo! Koliko se piše o njem po naših časnikih! Ali pa tudi mi prisegamo na to geslo? Ne! V Vitanju se ne! To je že neodpušljivo! Prav se nam zgodi, ako nas naši narodni nasprotniki teptajo z nogami, ako z nami delajo, kar hočejo! Nimam besed, s katerimi bi ožigosal postopanje nekaterih tukajšnjih posestnikov, ki so sicer narodnjaki, ki imajo vplivno besedo pri raznih naših društvi, ki imajo vpliv na svoje sozupljane, pa tako ostentativno sami prezirajo krasno naše geslo: »Svoji k svojim!«, ko bi nasprotno naj zadnjega kočarja pri vsaki priliki navduševali zanj!

Pač pa so si naši vitanjski veliki in majhni nemčurčki prisvojili to naše geslo. Usoda je hotela, da se je tukajšnji slovensko misleči učitelj priženil v trško hišo, kjer je slučajno že veliko let gostilna. In ta gostilna je sedaj veliki večini tržanov slovensko strahilo. Izogibajo se je, »kakor hudič križa«. Ako pa se kedaj kateri nemško misleči tržan zaleti v njo, že je vse nemčursko Vitanje nad njim, kakor razdraženi sršeni. Kričijo nad njim in ga rotijo, kako zamore on, Nemec, posetiti »bindišarskega« učitelja! Kaj ne, usnjari Hofbauer? Zakaj le Vi svojega usnja ne prodajate samo tje v Berlin? Da, slišite in strmite, celo tukajšnji c. kr. gosp. žandarji imajo prepoved obiskovati to gostilno! Odkod pa? Enako prepoved imajo baje trgovski pomočniki nekega tukajšnjega trgovca, ki je tudi pristen Nemec tam s Hrvaškega. Nekateri teh mogočnejšev si upajo celo, kaj upajo, predrznejo se, naše ljudi odvrčevati od obiska te gostilne. Kaj ne, Vi gosp. klepar Schuster, ki se znate tako laskati? Tega možicelja pa bi vendar priporočal, da bi si ga gg. duhovni in posvetni narodnjaki malo ogledali, kadar bi prišel prosjačit za oddajo kakih kleparskih del. Ne dajte se, Škalčani, premotiti! Slovenci, oklenite pa se tudi, kolikor je mogoče, vsi, vsi, mirnega trgovca L. Voduseka!

Vi pa, nemški gostilničarji, trgovci in obrtniki vitanjski, katerim vse, kar je slovenskega, tako čudno močno mrzi, dajte si nad svojimi gostilnicami, štacunami itd. napravite v črno-rudeče-rumenih barvah napis: »Od slovenskih psov se tukaj ne vzame na nobeden način niti po slovenskem dišeči denar!« In stavim glavo, v dveh letih bode vas morala polovica s trebuhom za kruhom v blaženo Bismarck-ovo državo. Primere imate v teku pol leta tri: trgovec, krojač, mizar.

Iz Noršinec pri Ljutomeru. (Občinske volitve) so bile pred kratkim pri nas. To ravno ni kaj posebnega, ali vendar so bile te volitve letos čudne in vredno je, da se to zabilježi. Že več tednov pred volitvijo je naš znani občan Semlitsch, po domače »Hanzek«, v Noršincih ga nekateri hudobneži imenujejo tudi »lotmerski pinč«, pripravljaj na vse načine posestnike noršinske in babinke, naj vržejo stari slovenski odbor in naj volijo družega, ki ga je on na nemškutarski podlagi sestavil.

On je krožil ves zbezan po občini in nabiral nemškutarčke ter se vedno pretil, da morajo po sili zmagati Nemci. Pri tem beganju volilcev sta ga podpirala Obreza in Kšela. Žalostno, da je šlo kakih 10 posestnikov njim vendar na limanice in osramotilo slovensko ime. Ali vendar se jim ni posrečilo nemškutarski odbor sestaviti, kajti zmagala je sijajno slovenska stranka v vseh treh razredih. Čast vsem tistim volilcem, ki so narodne in poštene može v odbor volili!

Ker pa ti narodni odpadniki pri volitvi novega odbora niso svojega slabega namena dosegli, so se lotili ti nemčuh drugega dela. V naši občini se je lansko leto ustanovilo slovensko gasilno društvo. To pa je tem ljudem trn v peti. Ti revčeki bi radi temu nasproti ustanovili neko »nemško« gasilno društvo s sedežem v Babincih. Res je Obreza na zemljišču, ki ga je Kšela za te namene podaril, leseno spravišče orodja na svoje stroške postavil. Zdaj pa hajd k nemčurčkom v Ljutomer na pomoč, kateri so njim takoj pomagali in staro brizglo darovali in naš »Hanzek« jo je dne 18. marcija z velikim veseljem iz Ljutomera v Babince — a ne v Noršince, kjer on domuje — odpeljal, kjer so ga nemčuhi s pokanjem možnarjev pozdravljali. V nedeljo dne 20. marcija pa so jo v gostilni Sereca pri vinu in telelini naši nemškutarji — tudi nemčurji iz Ljutomera — blagoslovljali.

Mi narodnjaki pa se teh po sili Nemcev prav nič ne bojimo, niti pri občini, niti pri gasilnem društvu, in samo obžalujemo, da so se tej zgagi tudi Bežan, Sterman in drugi pridružili. Bog jim daj boljšo pamet!

Iz Crešnjevca pri Slovenski Bistrici. (Minoli) so lepi časi sv. misijona, katerega je včakala crešnjevka fara po neumornem delovanju našega častitega duhovnega pastirja, g. župnika. Prenovljena je župnija vsa, stara zanemarljena cerkev ustala je k novemu življenju. Vse je prenovljeno, vse pomlajeno.

Ljudje si srečo voščijo, hvalijo Boga, da jim je vse to naklonil neskončno dobri Bog.

Toda veliko, veliko žalost bereš v srcu dobrih, prenovljenih faranov, ko vidijo, da je v fari nekaj taci, ki tega ne spoznajo, in to so socijalni demokratje, ki so se zaplodili v par letih tudi v crešnjevski župniji. — Kedo pa je zanesel to strupeno seme med poštene in pridne crešnjevke farane? Neki c. kr. sodnijski sluga iz Slov. Bistrice, piše se Valjavec, ako sem dobro razumel.

Razširjati je začel mokrasko glasilo, časopis »Delavec«, ter ga usiljeval kmetom, ko je opravljal svojo službo. Kako se to strinja z njegovo službo, bode nam že povedal g. sodnik bistriški, ki o celi stvari že ve. Žalibog, dobil je ta Valjavec nekaj kalinov, ki so mu šli na limanice, in zdaj berejo od cerkvene oblasti prepovedani mokraski list: »Delavec« in »Rudeči prapor«.

Med vsemi pa se najbolj odlikuje širokoustni vrhloški župan, Jožef Gollob, ki je vso občino vrhloško okužil s svojim mokraskim obnašanjem, v veliko žalost in sramoto celi crešnjevski fari. Z njim v zvezi je neki Šimon Šragen iz Lukanje vesi, ki ne uživa posebnega spoštovanja pri poštenih ljudeh. Za njima pride Mihael Pahič, mlinar, kateremu že itak voda v grlo teče in Franc Vrhek iz Leskovca, ki mažejo domačega g. župnika za njihov trud v »Delavcu«. Ne smemo pa pozabiti še jednega, ki se je znal včasih pobožnega hliniti celo proti duhovščini; to je Štefan Sprager, kateremu že itak klenka mrtvaški zvon na kmetiji.

Vsi ti očitno kažejo svojo rudečo, mokrasko barvo, in najbolj se je pokazalo v nedeljo, dne 27. marcija, ko se je volil novi cerkveni konkurenčni odbor. Izvoljeni so sami mokrachi. Dogovorjeno in napeljeno je že vse bilo; krivica ki se je tu godila, vpije že preveč v nebo. Volitev mora biti ovržena. Poštene kmetje so se sramovali, odšli so žalostni in niso hoteli podpisati. Vložil se je priziv. Sramotni pečat se je vtisnil celi fari, ker načelnikom konkurenčnemu odboru je bil voljen Šragen, ki se očitno baha s svojo nevero.

Se o jednom bi radi kaj povedali, pa za danes naj bode. On deluje bolj zvito in skrito za hrbotom, pod klobukom. Toda vse pride na dan! Ve naj, stol, na katerem sedi že nekaj let, ima črvice noge, predno preteče 2 leti, pregrizel bode črv noge temu stolu in padel bode globoko in vse mu poreče: »Prav mu je, ker zadnja njegova rešilna bilka, katere se je oklep, bili so socijalni demokratje, ki so ga tudi pokopali!«